

*Det är inte så långt från Stureplan till Södermalm.
Ett slott och några gamla hus och nästan tusen år.
Gick vi där du och jag för att närma oss varann.
Eller gick vi där för att lämna gamla ljus på?
Jag tänkte säga: "Jag har aldrig träffat nån som är som du"
Men jag sa att jag ska hem och att vägen tar slut här.
Jag skriver inga dikter till dig, så gör man inte nu.
Jag går runt i mina högar och jag hittar inte ut här
Det var som att du öppnat ett fönster till en krets där jag inte kom in
Kanske om jag var vacker. Kanske om jag var din*

*Oh, vad gör vi nu? Varför sa du ingenting? Varför lät du mig gå vilse?
Jag är så trött på Stockholm, alla lever samma liv. Har våra hjärtan slumrat till?
I denna heliga, tysta kyrka? Hosianna. Hosianna.*

Så skriver Lars Winnerbäck i titelspåret på CD:n *Hosianna* som släpptes 2013.

Och vi har lärt oss, eller traditionen har låtit oss tro, eller tolkningarna, sångerna och ljusen har lyft och lyst upp en mörk årstid... så att vi tror att *Hosianna* bara är ett hyllningsrop, lite som vi glatt sjunger i barnpsalmen *Hosianna Hipp, Hurra*. Men *Hosianna* betyder så mycket mer och annat. Det hebreiska ordet *Hosianna* betyder *Rädda oss, Kom med hjälp*. Lite samma sak som vi i mässordningen och i våra böner ber *Kyrie Eleison, Herre förbarma dig*.

I den tid vi lever så är det kanske så att vi behöver börja om, ta oss tillbaka till grundbetydelsen och inte krampaktigt tro att allt är bra och sälla oss till, eller rent av gömma oss i, hyllningskören. Tillbaka till *Hosianna, rädda oss, kom med din hjälp... Herre förbarma dig*.

Winnerbäck fortsätter...

*Du ser in i mina ögon och du ser att jag ljuger
Jag trivs inte här, jag hinner inte tänka klart
Stoppa mig, snälla stoppa mig när jag duger
Fråga aldrig vad jag tänker, det förstår du snart
Ska du på fest ikväll? Jag ska på fest ikväll
Några väntar på mig som jag väntar på dig
Här i Slussens ljus ser jag månen som en bagatell
Jag vill att du ska se mig, jag vill att du ser mig
Mörknar det i horisonten Luften sjunker nån grad
Du knäpper kappan till halsen här i städernas stad*

*Oh, vad gör vi nu? Varför sa du ingenting?
Varför lät du mig gå vilse?
Jag är så trött på Stockholm, alla lever samma liv
Har våra hjärtan slumrat till?
I denna heliga, tysta kyrka? Hosianna, Hosianna.*

*Vad gör vi nu... Har våra hjärtan slumrat till i denna heliga, tysta kyrka?
Hosianna, Hosianna.*

När 1930-talets vindar blåser igen och vi vänjer oss och kanske tänker att *bara jag, bara de mina, bara vårt*, klarar sig. Har våra hjärtan slumrat till? Gud sig förbarme. Det finns inget bara jag, bara de mina, bara vårt. Livet är alla och livet är allas.

Visst, historien kan upprepa sig men den är inte förutbestämd. Du, Gud och jag kan påverka. Ditt och mitt hjärta kan vakna på nytt. Vi kan skingra mörkret så att fler ser ljuset. För det finns där. Mörkret är ingenting... bara avsaknad av ljus. Men om inte vi, du och jag och Gud, och alla andra tänder ljus, pekar på ljus så skingras inte mörkret och då kan vi få för oss att det **är** mörkt, att det **är** så

det ska vara och så finner vi oss, blir handlingsförlamade och våra hjärtan slumrar till.

Men ett nytt år, ett nytt kyrkoår, ett Nådens år, blir inte till av sig själv.

Du, Gud och jag kan påverka! Ingen kan göra allt, men alla kan göra något. I vår kyrka har vi under det senaste året vid sju tillfällen bjudit in till en samling vi valt att kalla *Än sen då?* Ett försök att i ett tillgängligt tonfall ta oss an svåra frågor.

Än sen då?, dubbeltydigt som i; *Än sen då? – vad spelar det för roll, är det så viktigt?* Eller *Än sen då? – vad händer sen då, vart är vi på väg?*

En föreläsning och ett samtal kring Metoo, GUD, Israel/Palestina, HBTQ, Klimatet, Diakoni, Flykting.

Det ligger något positivt uppmuntrande och förpliktigande i *Än sen då?* Att ta reda på, på djupet, och att komma vidare.

Vägen vidare kräver en annan samtalston. I tisdags här i kyrkan, var RUMMET fullsatt med Stina Wollter. Då berättade hon om hur hon av Stina Oscarsson, teaterregissör, dramatiker, författare och samhällsdebattör, lärt sig att **Inte** se på hatarna som fiender utan som medmänniskor. Våldigt svårt men nödvändigt. För då vi betecknar en annan människa som fiende så gör det inte bara något slutgiltigt med honom eller henne utan också med oss. Det är djupt mänskligt att reagera så men det är än djupare mänskligt att se varje människa som en medmänniska även då hela vår kropp och själ skriker att vi är emot. Djupt mänskligt och rent av gudomligt!

En god vän är forskare vid Högskolan i Dalarna, *Tomas Axelson*, och han har forskat kring kommunikationen mellan oliktankande i vårt land och i vår historia. Han säger: Samhälls- och debattklimatet har på de senaste 50-60 åren gått från respektfullt till hatiskt. Och i ett

nytt forskningsprojekt letar han efter samband och metoder för att föra konstruktiv dialog med människor som har antidemokratiska tankar. I intervjun på SVT säger han bland annat: *Man måste ha ett helt nytt tonläge inför framtiden, som inkluderar fler och som gör att fler känner genuin hoppfullhet inför framtiden... ja, men det här samhället kommer funka i framtiden också för mig och min grupp. En politisk fråga men också en fråga om vad vi gör av mikromötena i vardagen...*

På något vis var det ett mikromöte den där sena eftermiddagen i Jerusalem för 2000 år sedan, då han satt upp på en åsna och red in i staden. Sättet var som ett nytt tonfall som gjorde det möjligt att stämma in i Hosianna... både som en hyllning och som ett rop på hjälp. För hjälpen var tillgänglig, den var i ögonhöjd. Några av de som jublade var övertygade, andra tyckte mest det var en kul grej och åter andra drev nog lite med mötet i ögonhöjd... för man var så van vid att makten kom uppifrån, räddningen kom uppifrån, lösningen kom uppifrån. Aldrig i ögonhöjd med ett varmt inbjudande tonfall

Men i Jesus Kristus möter Gud människan i ögonhöjd med ett nytt tonfall. Jag tar det där en gång till, kanske mest för att övertyga mig själv... I Jesus Kristus möter Gud människan i ögonhöjd med ett nytt tonfall. Det perspektivet är svårt att på allvar hitta någon annanstans. Det perspektivet vill vi vårda i kyrkan, i Västerorts kyrkan, detta Nådens år. Då vi återigen måste våga fråga oss själva Vad gör vi nu... har våra hjärtan slumrat till? Och så möts vi i samtalet med mer respekt och kanske, kanske kan vi väcka varandra du, Gud och jag! Med ett nytt tonfall!

Vi måste avsluta *Lasse Winnerbäcks* Hosianna som var vår ingång. En text med många mikro-möten och ett sant Hosianna:

*Du för och jag följer lätt som en holländsk vind
Det här har pågått så länge, det känns som alltid
Allt det här är bara dröm det betyder ingenting
Har väl annat att göra på min så kallade fritid*

*Tiden har hunnit ifatt nu Ett oväder rullar in
Jag står här och väntar Ifråga ya Simsim
Vad gör vi nu? Varför sa du ingenting?
Varför lät du mig gå vilse?
Jag är så trött på Stockholm, alla lever samma liv
Har våra hjärtan slumrat till i denna heliga, tysta kyrka?
Hosianna, Hosianna...*

Gud rädda oss, kom med din hjälp, förbarma dig över oss... var en av oss. Låt oss våga tro på ett *du*, Gud och jag! Och att **vi** kan skingra mörkret och släppa fram ljuset.

November 2019 har varit en sällsynt mörk månad. Solen har i ovanligt hög grad lyst med sin frånvaro. Växjö har bara haft 3 soltimmar mot de normala 45 timmarna, Stockholm som har brukat ha 54 soltimmar har i år bara haft 28 timmar. Mörkret måste skingras av ljuset!

November och Advent är mörker och kyla. På jorden är krig och kallt.
Man drömmer om fred och om vänskap, men bråk och slåss överallt.

*Advent är mörker och kyla. Vi tänder ett ljus och ber:
Förbarma dig Gud över jorden, all nöd, all förtvivlan du ser.*

*Advent är väntan på Kristus: Kom Herre, kom hit i tid.
Och lär oss ta hand om varandra och leva tillsammans i frid.*

Ett Nådens år ligger framför oss med mikro-möten och med makro-möten, smått och stort, små och stora revolutioner. Grus som ska petas bort och berg som ska flyttas. Ett Nådens år där ett nytt tonfall ska leda oss, ska vara vårt ljus. Där möten ska ske i ögonhöjd, så vi ser och så vi syns.

Vi sjunger psalm 484 och *lär oss ta hand om varandra och leva tillsammans i frid!* Bland annat genom att ge en gåva till Västerots Församling, för Guds och människors skull!